

De wietindustrie

**Nicole Maalsté
& Michiel Panhuysen**

**DE WIET
INDUSTRIE
DE SLAG OM
DE ACHTERDEUR**

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

© Nicole Maalsté & Michiel Panhuysen 2015

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Annemarie van Pruysen, www.amvp.nl

Foto's omslag en auteurs © Lambert de Jong, www.lambertdejong.nl

NUR 339

ISBN 978 90 468 1890 9

www.nieuwamsterdam.nl

Inhoud

- 1 Inval Checkpoint 7
 - 2 Achterdeurblues 23
 - 3 Cowboys in wietland 39
 - 4 Succesverhaal ontspoord 57
 - 5 Op het verkeerde been gezet 77
 - 6 Oorlogsverklaring aan de georganiseerde
wietcriminaliteit 91
 - 7 Beeldenstorm 105
 - 8 Transparantie heeft een prijs 119
 - 9 Een rondje langs de velden 131
 - 10 De val van de wietpas 145
 - 11 De macht van het getal 157
 - 12 Philipslampenwiet 169
 - 13 Beursberichten 183
 - 14 Slotwoord 199
- Epiloog 203
- Verantwoording 211
- Uitspraken in strafzaken rondom achterdeur lokaal
gedoogde coffeeshops 217
- Geraadpleegde literatuur 221

1 Inval Checkpoint

Terneuzen, Zeeuws-Vlaanderen, dinsdagavond 20 mei 2008. Na afloop van een drukke werkdag lopen twee voetgangers met hun hond over de dijk richting de Scheldeboulevard. De lucht is strakblauw. Er staat een briesje. Achter de dijk, ter hoogte van het nieuwe pand van coffeeshop Checkpoint staan enkele politiebusjes geparkeerd. Om het markante vrijstaande pand staan groepjes politiemensen. Er is hier duidelijk iets gaande, maar de sfeer is gemoedelijk. Even daarvoor kwamen agenten met dozen, plastic bakken en ordners de coffeeshop uit lopen. Ze laden alle in beslag genomen zaken in een van de politiebusjes om ze later mee te nemen.

Ook rondom een ander pand iets verderop is veel politieactiviteit. Daar is om zes uur een man weggevoerd in een politiebusje. Hij heeft halflang haar en draagt een spijkerbroek. Op het eerste gezicht is hij een jaar of vijftig. Dat moet die Willemsen zijn, de eigenaar van de roemruchte Checkpoint.

‘Het is een inval,’ fluistert een toeschouwer die door de politie achter rood lint op afstand wordt gehouden op geheimzinnige toon. Het hele terrein is afgezet. Er zijn tientallen politieagenten in de weer in dit stukje van Terneuzen. De inval trekt heel wat belangstellenden. Coffeeshop Check-

point is een begrip in Terneuzen en ver daarbuiten. Checkpoint is de grootste coffeeshop van Nederland. Dagelijks trekt de zaak veel bezoekers, tot meer dan drieduizend op uitzonderlijke dagen in het weekend. Die bezoekers komen grotendeels uit het buitenland. Tot in het Franse Lille is 'Le Check' in 'Terneu' een begrip. In Terneuzen kijken ze allang niet meer op van files auto's met Franse en Belgische kentekenplaten. 'Maar de overlast van die bezoekers, daar wen je nooit aan. Ze scheuren rond, parkeren overal waar ze willen en het zijn wildplassers,' zegt iemand.

Niemand heeft deze inval zien aankomen, ook al is de overlast van de bezoekers toegenomen. De burgemeester maakt na de politie-inval van vorig jaar toch plannen met Checkpoint om de overlast te verminderen? En zijn ze niet een pasjessysteem aan het invoeren om de hoeveelheid bezoekers terug te brengen?

Op woensdag, een dag na de inval, zit een aantal werknemers van Checkpoint op een muurtje te kijken hoe klanten aan de vergrendelde deuren van de coffeeshop rammelen. Tevergeefs. Binnen zijn agenten aan het werk. Op de bar staan halfvolle flesjes frisdrank. Een medewerkster uit het restaurant vertelt dat de pan met soep die ze aan het opwarmen was nog op het fornuis staat. Ze heeft net voor de politie haar dwong het pand te verlaten, het vuur onder de pan uitgezet. Niemand kan buiten de politie om naar binnen. De sloten van het pand zijn direct na de inval vervangen.

Terneuzen blijft na de politie-inval in verwarring achter. De coffeeshop blijft op last van justitie gesloten. Checkpoint heeft tot mei 2008 honderd mensen in dienst, die van de ene op de andere dag hun baan kwijt zijn. Dat heeft voor veel

gezinnen gevolgen. Verder belanden enkele medewerkers en eigenaar Willemsen voor enkele dagen, weken of maanden in de cel. Justitie beschuldigt de Checkpoint-medewerkers en Willemsen van deelname aan een criminele organisatie.

Nadat Nederland in 1976 besluit om cannabisgebruik door de vingers te zien, ontwikkelt zich in Nederland langzaam maar zeker een heuse wietindustrie. Veel Nederlanders zien coffeeshops als iets normaal en weten dat je in growshops spullen kunt kopen om wiet mee te kweken. Veel mensen denken dat je in Nederland overal een joint kunt roken en dat de politie een paar wietplanten op zolder ongemoeid laat. Dat is niet zo. Bij de overheid, justitie en de politiek gaan stemmen op dat het gedoogbeleid zijn langste tijd heeft gehad. In een aantal rechtszaken beschrijft het Openbaar Ministerie coffeeshops als criminele organisaties. En bij grote acties tegen witwaspraktijken van de Taskforce Georganiseerde Criminaliteit komen ondernemers in de wietindustrie ook regelmatig in beeld. Wat is er achter en voor de schermen gaande?

Begin jaren negentig verricht ik mijn eerste wetenschappelijke onderzoek in de coffeeshopwereld. Als onderzoeker heb ik sindsdien honderden coffeeshopexploitanten, hennep-telers en andere ondernemers in de wietindustrie gesproken. Meddie Willemsen, de eigenaar van coffeeshop Checkpoint, ontmoet ik voor het eerst op 4 april 2011. Omdat Terneuzen vanuit de Randstad niet makkelijk te bereiken is, komt een eerder bezoek aan de bekende coffeeshopbaas er niet van. Op die eerste maandag van april reis ik met de trein en de bus naar Terneuzen voor een kennismakingsgesprek met Willemsen. Het is een hele onderneming om met het openbaar vervoer in Zeeuws-Vlaanderen te komen. Het regelen van een

rendez-vous met Willemsen was ook al niet bepaald eenvoudig. De voormalige coffeeshopbaas houdt niet zo van publiciteit en leidt een teruggetrokken leven. Via zijn advocaat lukt het me om een afspraak te maken. In de bus van Goes naar Terneuzen bereid ik me voor op het gesprek. Ik probeer me een beeld te vormen van de man die jarenlang de grootste coffeeshop van Nederland heeft gerund.

In de coffeeshopwereld kom je veel verschillende soorten mensen tegen. Oude hippies met lang haar die regelmatig high zijn, waardoor het moeilijk is een gestructureerd gesprek met ze te voeren. Je hebt ook cowboys, whizzkids en 'snelle jongens', die proberen indruk te maken met veel kennis, een dure lunch, of een lift naar het station in hun dure auto. Zelden zijn het vrouwen. Meestal zijn het doodnormale types, bij wie je aan de buitenkant niet ziet dat ze hun geld verdienen met de gedoogde verkoop van illegaal ingekochte producten.

De wietwereld spreekt met groot ontzag over Willemsen en volgens justitie vormt hij het kopstuk van een grote criminele organisatie. Ik heb op grond van deze voorinformatie wel een beeld bij Willemsen als ik de bus uit stap, die precies voor de deur van het gesloten pand van Checkpoint in Terneuzen stopt.

We hebben afgesproken in Den Engel, de nieuwe naam van het café dat samen met een restaurant en de coffeeshop deel uitmaakte van Checkpoint. De zaak wordt gerund door de zoon van Willemsen. Als ik de zaak binnenstap word ik verwelkomd door een grote enthousiaste Zwitserse sennenhond en een beagle. Het gekwispelstaart van de honden stelt me op mijn gemak. Binnen maak ik kennis met Willemsen zelf. Groot is hij niet en hij is casual gekleed: strakke spijker-

broek, bergschoenen en een zwart T-shirt met lange mouwen. Hij oogt een beetje verlegen. Een vrouw achter de bar maakt schoon. Ze stelt zich voor als Carolien, de vrouw van Willemsen. Ze heeft haar lange hennakleurige haar in een staart gebonden en draagt een zwarte joggingbroek, een zwart T-shirt en sportschoenen. De muren van het café zijn beschilderd met graffiti art. Willemsen legt later uit dat hij het café net als de coffeeshop een sixties-aankleding heeft gegeven. Daar houdt hij van. Hij wordt in juli zestig, vandaar.

Willemsens tongval klinkt Vlaams in de oren van een Randstedeling. Hij is geboren als Mels Leendert Willemsen, maar de meesten noemen hem 'gewoon' Meddie, horecaondernemer en eigenaar van coffeeshop Checkpoint. Hij sport bijna elke dag. Op zijn skeelers over de dijk langs de Schelde, op zijn fiets door de polder, of op een snowboard in Zwitserland en op de indoor-skipiste, net buiten Terneuzen. Tijdens het gesprek probeer ik mij deze man telkens voor te stellen als leider van een grote criminele organisatie. Op de een of andere manier past hij niet in dat plaatje. Misschien is hij wel een goede toneelspeler en vergis ik me. Mijn gevoel zegt me dat het echtpaar Willemsen open en oprecht is. Maar zeker weet je dat natuurlijk nooit, bij zo'n eerste ontmoeting.

Na de eerste afspraak met de Willemsens in café Den Engel volgen nog vele ontmoetingen in Terneuzen, Den Haag, Zwitserland en Amsterdam. Tijdens de urenlange gesprekken vallen steeds weer nieuwe puzzelstukjes van het verhaal op hun plek. Soms laaien de emoties bij de vrouw van Willemsen hoog op, als ze terugdenkt aan de inval. 'Het was een verneiderende ervaring,' zegt ze. Tegelijk met de inval in de coffeeshop valt de politie op dertien andere adressen binnen.

Carolien Willemsen is met haar jongste dochter thuis als een arrestatieteam de deur van het woonhuis met een breekijzer forceert. Mannen stormen met veel geweld en geschreeuw hun huis binnen. Moeder en dochter schrikken zich wild. De mannen dragen kogelvrije vesten, maskers, handboeien en een pistool. 'Ik was naakt. Ik stond op het punt om onder de douche te gaan. Mijn dochter zat op de wc. Nadat we niet bepaald zachtzinnig waren aangehouden moesten we blijven waar we waren. Mijn dochter huilde van schrik.' De twee vrouwen kijken toe hoe politiemannen de badkamer van boven tot onder inspecteren. Daarna zien ze hoe de agenten het hele huis overhoophalen.

Meddie Willemsen is op het moment van de politieactie met een aantal medewerkers in bespreking over de overdracht van zijn coffeeshop. Hij wil het na een lange carrière in de horeca wat rustiger aan gaan doen. Willemsen zit met de fiscalist en enkele managers in de kelder die als kantoorruimte is ingericht in een bedrijfspand niet ver van de coffeeshop. Willemsen loopt de trap op naar het toilettenblok op de begane grond. Als hij de tussendeur opendoet staat hij oog in oog met officier van justitie Rammeloo. Hij schrikt zich wezenloos. 'Ik begreep er helemaal niets van. Wat moest die man hier? Hoe was hij binnengekomen?' Rammeloo begroet hem en roept daarna iets van: 'Hey mannen! Kijk eens wie we hier hebben! We hebben hem!' Opeens is hij omringd door politie. Willemsen wordt ter plekke aangehouden en op een stoel gezet. De inval is dan al een tijdje bezig. De politie heeft het ondergrondse kantoor in eerste instantie over het hoofd gezien. Even later wordt Willemsen als hoofdtrofee met een politiebusje afgevoerd naar gevangeniscomplex De

Torentijd in Middelburg. Achter de politiebus waarin hij wordt vervoerd rijden twee andere transportbusjes met daarin twee van zijn medewerkers die ook zijn aangehouden.

Willemsen zit negen weken vast in Middelburg, waarvan drie weken in volledige beperking. Dat wil zeggen dat hij alleen contact mag hebben met zijn advocaat Wilfred Suijkerbuijk en niet gezamenlijk met andere gevangenen mag luchten of tv-kijken. Om te weten wat zich buiten de gevangismuren afspeelt, is hij volledig aangewezen op zijn advocaat. Willemsen belandt in een cel van 2 bij 2,5 meter. Hij krijgt een papieren laken en een vieze deken. Een cipier geeft hem wat oude tijdschriften. Bijna allemaal vrouwenbladen, constateert hij mismoedig. Af en toe wordt hij gelucht in een kooi van 4,5 bij 4,5 meter. Uit verveling gaat hij een dagboek bijhouden in een schriftje dat hij na wat aandringen krijgt.

In een schools handschrift houdt hij nauwgezet bij wat hij meemaakt. Van Suijkerbuijk hoort hij dat er op veertien plaatsen invallen zijn gedaan en dat zijn vrouw geweldig tekeer is gegaan tegen officier van justitie Rammeloo. Een dag na de inval schrijft hij: 'Ik ben trots op haar. Ik kan de boel aan haar overlaten.' Het gevangenisverblijf valt Willemsen zwaar. De tijd gaat langzaam, het eten is vies en hij slaapt slecht. Via het nieuws op de radio weet hij hoe laat het is. Hij baalt enorm als hij hoort dat ook de computers van de kinderen in beslag zijn genomen. Zijn oudste dochter heeft net examen. 'Dat is pas klootzakkerij. Ik ben kwaad,' schrijft hij in zijn dagboek. Willemsen gaat niet in op de vragen die de agenten hem tijdens de vele verhoren stellen, maar probeert de gesprekken zo lang mogelijk te rekken met allerlei kletspraatjes over hasj en wiet om de tijd te doden. Rondjes lo-

pend op de luchtplaats stelt hij zich voor hoe hij van Checkpoint naar huis en weer terug loopt.

Uit zijn dagboeknotities blijkt dat hij niet goed begrijpt waarom hij en zijn medewerkers als zware criminelen worden behandeld. Hij heeft het idee dat het Openbaar Ministerie hem aan het treiteren is. Zeker als zijn voorlopige hechtenis en de beperking steeds maar worden verlengd. Op 3 juni hoort hij officier van justitie Valente betogen dat vrijlating geen optie is omdat Willemsen vluchtgevaarlijk zou zijn. Ze hebben een huurcontract van een woning in Zwitserland gevonden. Verbolgen schrijft Willemsen: 'Naar Zwitserland kan je niet vluchten. Op verzoek word je uitgeleverd. Als je wilt vluchten, moet je naar Thailand. Waar gaat deze onzin naartoe? Ik ben gewoon een proefkonijn van justitie.' Na achttien dagen wordt de beperking opgeheven en mag hij met andere gedetineerden spreken en zijn vrouw bellen.

Willemsen zit inmiddels ruim een maand vast. Vertwijfeld schrijft hij: 'De laatste keer dat ik werd verhoord was op 28 mei. Dat is dus vier weken geleden. Je wacht op vrijlating, maar je hebt er geen idee van wanneer ze je naar huis laten gaan. Je probeert de frikandellenmaaltijden te overleven, jezelf bezig te houden, je mentaal niet te laten breken. Als je op je cel zit lees je wat, of je kijkt televisie.' Contactmomenten met lotgenoten in de gevangenis kunnen de geest verlichten, hoewel Willemsen in zijn dagboek opmerkt dat het grootste deel van de gedetineerden eigenlijk in de psychiatrie of de verslavingszorg thuishoort.

Op 3 juli 2008 krijgt Willemsen bezoek van zijn advocaat Wilfred Suijkerbuijk. Aan het eind van het gesprek vertelt deze hem dat hij stopt met zijn advocatenpraktijk en dat

advocaat André Beckers zijn werkzaamheden overneemt. Willemsen is te verbouwereerd om te vragen wat hij gaat doen. ‘De volgende dag hoorde ik van Beckers dat Suijkerbuijk was aangenomen als officier van justitie bij het Openbaar Ministerie in Breda. Suijkerbuijk was mijn advocaat voor de plaatselijke problemen, het opzetten van de structuur van Checkpoint en het invoeren van het pasjessysteem in verband met de privacygegevens van de klanten. Ik was dus gelijk mijn beste getuige kwijt. Dit kon geen toeval zijn.’

Advocaat André Beckers vertelt Willemsen dat de inval bij Checkpoint tot veel beroering leidt bij coffeeshops in heel Nederland. Coffeeshopexploitanten vragen zich ongerust af of de nieuwe opstelling van justitie ook gevolgen voor hen kan hebben. Belangengroepen en advocaten schrijven brieven naar de Tweede Kamer. Hoewel het hem hoop geeft, ziet Willemsen het somber in. Uit de stukken over zijn zaak maakt hij op dat er twee dossiers zijn. Eentje draagt de naam Wolvega. Dat dossier gaat over de periode vóór een eerdere inval in zijn coffeeshop op 1 juni 2007. Bij die inval vindt de politie een kilo of vijf wiet en 1600 voorgedraaide joints in de coffeeshop. In een nabijgelegen huis vindt de politie nog eens negentig kilo wiet en meer dan zesduizend joints. Alle aangetroffen cannabis is in beslag genomen en vrijwel meteen daarna vernietigd.

Willemsen zit na de inval in 2007 drie dagen vast. Op de derde dag bepaalt de rechter-commissaris dat hij naar huis mag om inkopen te doen voor de zaak. Er is daarover overleg geweest met burgemeester Lonink. Met het oog op de openbare orde moet de coffeeshop openblijven en Willemsen is de enige die de wietvoorraad kan aanvullen. De politie heeft daarin immers een flink gat geslagen. In de stukken

leest hij dat justitie na zijn vrijlating onmiddellijk een tweede onderzoek is gestart met de naam Roden. Het geeft hem het gevoel dat ze hem na de eerste inval hebben laten doorgaan met de coffeeshop om meer bewijsmateriaal tegen hem te verzamelen. Dat is volgens Willemsen uitlokking. Uit de data van de telefoontaps blijkt dat justitie ongeveer een jaar onderzoek naar hem heeft gedaan.

Na ruim twee maanden mag Willemsen zijn cel verlaten. Bij zijn vrijlating treft hij een puinhoop aan in Terneuzen. Checkpoint blijft gesloten. De honderd medewerkers staan op straat. Het Centrum voor Werk en Inkomen in Terneuzen kan de golf van nieuwe inschrijvingen in het werklozenbestand ternauwernood bolwerken. Sommige ex-medewerkers willen een ontslagvergoeding van de coffeeshop, maar Willemsen kan niet bij zijn geld. Justitie heeft beslag gelegd op zijn geld en bezittingen.

Tijdens mijn eerste bezoek aan Terneuzen leidt Willemsen mij rond door de lege coffeeshop Checkpoint. Vergane glorie. Het heeft er alles van dat de ruimte inmiddels als opslag voor overbodige spullen wordt gebruikt. Toch ademt de ruimte nog steeds iets bijzonders. Tegen een van de muren staat een enorm zeeaquarium van 2400 liter, leeg. Er zit volgens Rob, die ik maanden later spreek, een heel verhaal achter dat aquarium. Rob is een echte liefhebber van zeeaquariums en heeft er thuis zelf ook een. Hij verzorgt het aquarium in Checkpoint tot eind mei 2008. 'Het zeeaquarium van Checkpoint leverde een fascinerend kleurenschouwspel op van zeeanemonen, koralen, zeesterren en tropische vissen. Daar kon je uren naar kijken, zeker als je stoned was.' Rob heeft naast het aquarium niks te maken met de coffee-

shop. 'Ze zagen me als verdachte, omdat ik elke ochtend een half uurtje in Checkpoint kwam om het aquarium te verzorgen. De politie liet me een tapverslag zien. Het sloeg helemaal nergens op. Ze zagen echt spoken.' Op een van de taps is te horen dat hij met een vriend kletst over de uitwisseling van stekjes met een heel ingewikkelde naam. Stekjes, denkt een politieman dan. Stekjes? Dat zijn babywietplantjes. Maar ook andere planten kun je stekken en zelfs zeekoraal blijkt je te kunnen stekken. Tijdens het verhoor legt Rob met enige verbazing uit dat de stekjes waarover hij in het telefoongesprek spreekt, jong zeekoraal betreft en geen drugs. De agent verifieert of de ingewikkelde namen inderdaad soorten zeekoraal zijn. Dat blijkt het geval en Rob mag weer naar huis. Naast dat van Rob zijn er tapverslagen van veel meer mensen. De politie gaat in onderzoeken voorafgaand aan de invallen grondig te werk. Daarbij is ook de familie Willemsen uitgebreid geschaduwd, tot in Zwitserland toe.

Rob's wederhelft Getty belandt wel in de cel, voor verhoor. Zij is kassamedewerkster bij Checkpoint. Ook rolt ze thuis jointjes voor de coffeeshop, als bijverdienste. Ze is op 20 mei 2008 in de coffeeshop na haar dienst geld aan het tellen als de politie de coffeeshop binnenvalt. 'De politiemannen waren behoorlijk agressief. Een agent snauwde dat we onze handen achter het hoofd moesten houden. Hij liet ons een kwartier zo zitten. Een collega kreeg een flinke klap van een politieman toen hij van beneden de trap op kwam lopen. Die heeft daar later nog aangifte van gedaan.'

De politie valt ook bij Getty thuis binnen. Als ze thuiskomt staat het zwart van de mensen in de straat. De politie is via een raampje op de eerste verdieping aan de achterkant van

het huis naar binnen geklommen. Dat raampje staat altijd open. Ze vinden acht kilo bij haar in huis. ‘Ik draaide jointjes voor Checkpoint en daarom lagen er altijd wel een paar zakken wiet boven. We stonden er nooit zo bij stil hoeveel dat precies was. Soms lag er nog meer.’ Zo’n hoeveelheid wiet in je huis is natuurlijk wel veel, als je bedenkt dat een coffeeshop volgens de spelregels maar vijfhonderd gram in huis mag hebben. De aanlevering aan de coffeeshop – er wordt vaak van ‘de achterdeur’ gesproken – is illegaal. Zonder achterdeur kan geen coffeeshop functioneren. Die acht kilo is een typisch ‘achterdeurgevalletje’.

Tijdens de huiszoeking moet Getty beneden op de bank blijven zitten. Haar zoon van achttien zit naast haar. Ze schaamt zich dood. Gelukkig reageert de buurt luchtig op de gebeurtenis. Ze maken jaren later nog weleens een grapje over het voorval. Dan zeggen ze lachend: ‘Daar heb je die vrouw van die criminele organisatie.’

Pas een week na de inval pakt de politie Getty op. In de gevangenis wordt ze in beperking gezet. Normaal gesproken gebeurt dat om ervoor te zorgen dat verdachten hun verhalen niet op elkaar kunnen afstemmen, maar Getty heeft na de overval een week met iedereen kunnen praten. Ze is behoorlijk zenuwachtig voor de verhoren. Als goede vriendin van de familie Willemsen kent ze de schoonouders van Willemsen, die beiden een taak in het familiebedrijf hebben, ook goed. Opa vervoert geld van en naar de coffeeshop en springt bij waar nodig. En oma plakt samen met haar nicht stickers op lege zakjes waar de wiet voor de klanten in wordt verpakt. Als de ondervrager van de politie haar vraagt of ze opa en oma kent, reageert ze ontkennend omdat ze de twee oude

mensjes buiten schot wil houden. Dan houdt een politieman Getty haar agenda voor, waarin ze de verjaardag van opa heeft opgeschreven. Ze is op zijn verjaardag met een paar mensen taart gaan eten bij het oude stel. Getty gaat door de grond als de politieman haar met de leugen confronteert. Ze barst in tranen uit. Jaren later heeft ze er nog steeds een slecht gevoel bij. ‘Ze hebben me drie dagen verhoord alsof ik een zware crimineel ben. Ik werkte gewoon voor een coffeeshop. Daar vond niemand wat crimineels aan.’

Honderdvijftig manschappen van de politie nemen op 20 mei 2008 deel aan de invallen. Om zo veel agenten bij elkaar te krijgen moet de Zeeuwse politiemacht een beroep doen op agenten uit de regio Rijnmond. De politie doet invallen in coffeeshop Checkpoint en op dertien andere adressen, gelieerd aan Checkpoint of eigenaar Willemsen. Bij de invallen wordt op elf plekken hasj en/of wiet aangetroffen in hoeveelheden die verschillen van een paar gram tot een kleine tachtig kilo. Het is moeilijk om achteraf na te gaan hoeveel wiet de politie exact heeft gevonden, over de hoeveelheden is het nodige te doen. Verschillende betrokkenen spreken elkaar op dat punt tegen. Hoeveelheden variëren van 118 tot 140 kilo. In het dossier waar de rechter uiteindelijk over oordeelt gaat het bij elkaar opgeteld om 128 kilo. Dat is een grote hoeveelheid. Aan de andere kant is het een krappe voorraad, waar de coffeeshop slechts elf dagen mee vooruit kan.

De 128 kilo bestaat voornamelijk uit partijen wiet die opgeslagen liggen bij medewerkers van Checkpoint, in zogenaamde stashes. Daarnaast wordt wiet aangetroffen bij thuiswerkers die jointjes maken voor de coffeeshop, zoals Getty. Een lokale krant publiceert later de straatnamen van de

plekken waar de wiet is gevonden. Het zet een aantal ramp-toeristen aan om die plekken eens van dichtbij te gaan bekijken. De Checkpoint-medewerkers zijn daar niet blij mee. Het overzichtskaartje in de krant vermeldt ook hoeveel gram op elke plek is aangetroffen.

De rechtbank in Middelburg oordeelt in maart 2010 dat Checkpoint een criminele organisatie is. De straffen vallen mild uit, omdat de rechtbank van mening is dat de overheid de criminele organisatie jarenlang geen strobreed in de weg heeft gelegd. Willemsen moet 9,7 miljoen euro aan illegaal vergaarde winst terugbetalen aan de staat en krijgt een gevangenisstraf gelijk aan de tijd die hij in voorarrest heeft doorgebracht. Willemsen is het niet eens met de uitspraak en gaat in hoger beroep. De uitspraak van het gerechtshof Den Haag volgt twee jaar later. De rechters verklaren het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk in deze zaak. Het Haagse Hof legt de schuld van de ontstane situatie voor een belangrijk deel bij de gemeente Terneuzen en het Openbaar Ministerie. Het Openbaar Ministerie laat het hier niet bij zitten en legt de zaak voor aan de Hoge Raad. Deze vernietigt op 2 juli 2013 de eerdere uitspraken van de Middelburgse rechtbank en het Haagse Hof. De Hoge Raad stelt dat het Openbaar Ministerie in deze zaak ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. De hoogste rechters van Nederland verwijzen de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam.

Een jaar later oordeelt het gerechtshof Amsterdam op 16 juli 2014 op zijn beurt dat Checkpoint weliswaar een te grote hoeveelheid softdrugs op voorraad had, maar dat Checkpoint niet wordt gezien als een criminele organisatie. Er worden geen straffen opgelegd en het Openbaar Minis-